

CUỘC ĐỜI VÀ CÁI ĐẸP CỦA VĂN CHƯƠNG.

(Tâm Bút TTBG) Bài 6.

Nửa đêm thức giậy, đọc lại bài thơ Cuộc Đời của Văn Minh Phẩm :

(Note: Văn Minh Phẩm là một trong vài bút danh của nhà văn & thi sĩ Võ Trọng Cảnh, 1924-2015. Trang Thế Hy cũng còn là một bút danh quen thuộc của ông. Bài thơ được đăng trên báo Vui Sống số 9, tháng 11.1959).

*/ Ngày xưa tôi còn thơ
Một chiều nắng đẹp khoe màu tơ
Tôi cùng em hai đứa
Thơ thần ngồi chơi trên ngạch cửa

*/ Tóc em chưa bành bèo
Môi chưa hồng, da mét: con nhà nghèo!
Đầu tôi còn hớt trọc
Khét nắng hôi trâu, thềm đi học.

*/ Em cầm một củ khoai
Cạo vỏ bằng răng rồi chia hai
Thứ khoai sùng lượm mót
Mà sao nó ngọt thôi là ngọt!

*/ Bây giờ giữa đường đời
Kỷ niệm ngày xưa mù khơi
Gặp nhau chiều mưa lạnh

Hai đứa đều sang trong bộ cánh

*/ Dung nhan em còn tươi
Anh mừng tưởng đâu đời em vui
Đè đâu đây là quán
Em bẹo hình hài rao lên bán
Đang thời đông khách mua
Chợ thịt còn sung được vài mùa

*/ Nghe nói anh cầm viết
Nghệ thuật là gì em muốn biết.
- "Mùi hôi nói mùi thơm
Cây bút cầm tay: cần câu com
Đó em ơi! Nghệ thuật:
Nhắm mắt quay lưng chào sự thật."

*/ Rồi đôi ta nhìn nhau
Không có ai đánh mà lòng đau
Em mời ăn bánh ngọt
Nhắc củ khoai sùng mình lượm mót

*/ Đường bánh tươm vàng mơ
Như nắng chiều xưa khoe màu tơ
Mới cầm tay chưa cắn
Mà sao nghe đắng thôi là đắng!

*/ Xin anh một nụ cười
- Cười là sao nhỉ? Quên rồi!
Xin em chút nước mắt
- Mạch lệ từ lâu đã tắt.
Hỏi nhau: buồn hay vui?
- Biết đâu? Ta cùng hỏi cuộc đời.

Bài thơ vẫn làm rung động tôi, như ở thuở đầu đời lãng mạn, nhưng *rất khác* với tâm trạng tái tê ngay chính lúc này, 1 giờ khuya San Jose *thứ Hai July 13/2021*. Trái tim thất lại từng hồi, mặt úp vào gối, nghiền đi ngẫm lại 6 câu cuối trong bài. Tự nghĩ, tâm trạng chán chường đến lãnh đạm trước mọi sự trong tâm hồn người con gái giang hồ (và cả người bạn cũ) cũng chính là tâm trạng xác thật của tôi mấy lúc gần đây, đặc biệt chiều nay, đứng nấp sau cửa sổ nhìn lên Âu Cơ và chồng dọn từng món đồ, bỏ đi...

Xin anh một nụ cười.

-Cười là sao nhi? Quên rồi!

Xin em chút nước mắt

-Mạch lệ từ lâu đã tắt!

Hỏi em: Buồn hay vui?

-Biết đâu? Ta cùng hỏi cuộc đời!

Dừng đừng đến thế là cùng!

Thôi, chỉ cầu mong con mình tìm ra hạnh phúc trong những gì nó muốn, nó sống, cho dù hạnh phúc đó có phải đánh đổi của người mẹ một trái tim đã héo và những giòng nước mắt không còn ứa được ra ngoài.

"Ôm mặt khóc rung rứt

Ra đi là hết rồi!"

Tự nhủ lòng như một điệp khúc, “Hãy cố sống mà chờ sự quay về (dù lần cuối cùng) của đứa con yêu.”

...

Không còn hơi để viết tiếp. Hẹn với cây bút... một ngày nào...

[]

Trần Thị Bông Giấy
(San Jose, July 13/2021 2:00 sáng).

[]

Bình luận:

Nguyễn Kính, Vũng Tàu:

Thứ Ba, 13 tháng 7/2021 lúc 6:14 sáng.

Xin cảm ơn Chị đã chia sẻ cùng em, xin lỗi em không dám chạm đến sự mong manh dễ vỡ... nhưng.... sao nghiệt ngã quá vậy?

*/ Nguyễn Tường Vy, San Jose.

Chị ơi, đừng buồn. Nước chảy về nguồn, lá rụng về cội. Con cái ra đi rồi cũng sẽ trở về. Thương chị.

*/ Trịnh Ngọc Anh, Minnessota.

Nước mắt chảy vào trong làm rung lên từng vết cắt chưa lành mủ. Con cảm ơn lời lẽ thống thiết phát từ trái tim cô. Ước gì con được ôm cô mà khóc. Dù xa cách giữa hai khung trời nhưng sự gặp gỡ yêu thương của những người làm mẹ thì không có ranh giới.

*/ Cường Trần, Indiana.

Chuyện gì rồi cũng qua, hãy để thời gian trả lời chị ạ. Chị phải sống mạnh mẽ hơn lúc trước nghe?

*/ Mai Châu (Bruxells).

Chị Thu Vân ơi, đừng buồn. Khi Âu Cơ có con, nó sẽ hiểu được tình yêu thương của người làm cha mẹ rồi nó sẽ trở về với chị.

*/ Phan Diên (Bakesfield, Nam Cali).

Đọc xong bài này, BG không khóc nhưng tôi ứa nước mắt. Gọi BG nhiều lần mà không được.

□